

θρώπους καταδικασμένους εἰς τὴν ὀκνηρίαν καὶ ἀδράνειαν, τὴν δὲ γεωργίαν καὶ τὸν ἀγροτικὸν βίον περιφρονούμενον, πάντας δὲ τοὺς κατοίκους ἐπιθυμοῦντας τὴν ἐν ταῖς πόλεσι διαμονὴν καὶ ἀναλαμβάνοντας τὴν διεξαγωγὴν ἐλευθερίων ἔργων, μετερχομένους εἴτε τὴν δικηγορίαν ἄνευ πελατῶν, εἴτε τὴν ἱατρικὴν ἄνευ ἀσθενῶν, εἴτε τὰ πολιτικὰ ἄνευ θέσεων, ἢ ἐν ταῖς ἀγυαῖς φωνασκοῦντας περὶ ἐλευθερίων καὶ δικαιωμάτων τῶν λαῶν μέχρις οὗ καθέξωσιν εὐτελῆ τινὰ δημοσίαν θέσιν. Ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ καθορᾷ διώρυγας σχηματισθεῖσας, δρόμους κατασκευασθέντας, ναῦς καὶ ἀμάξας μετακομιζούσας, διὰ τῆς ἐργασίας ἐνὸς ἐργάτου ποσότητα προϊόντων ἀπειράκις μείζονα τῆς διὰ τῶν ὤμων ἢ τῶν ζώων μετακομιζομένης, γαίας καλλιεργημένας εἰς ἀπωτάτην ἐκ τῶν πόλεων ἀπόστασιν, τοὺς κατοίκους κατὰ τὴν φυσικὴν τοῦ ἀνθρώπου ῥοπὴν ἀόκνως φιλοπονοῦντας καὶ εἰς παντοειδῆ ἔργα τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις καταβάλλοντας, τὴν εὐζωίαν καὶ τὴν ἄνεσιν ἐπεκτεινομένην εἰς ἀπάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸν ἐν γένει προαγόμενον καὶ γιγαντίους βήμασιν ἀναπτυσσόμενον.»

Τὴν ἀνωτέρω συμπαραβολὴν εὐχῆς ἔργου ἥτο ἂν εἶχον ἀείποτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των οἱ ἡμέτεροι πολιτικοί, συμπολιτευόμενοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι, οἱ τε κατέχοντες τὴν ἐξουσίαν καὶ οἱ ἐπιδιώκοντες αὐτήν, καὶ ἰδίως πάντες οἱ διαρρήγνυμενοι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Ὡς ἐρῳτάτα λέγει συγγραφεὺς τις, ὃν ἀναφέρει ὁ ἡμέτερος, δύναται ἐν στιγμῇ ἐνθουσιασμοῦ νὰ ψηφισθῇ ἐν τινι συνελεύσει δι' ἀναστάσεως καὶ θορύβου ἡ ἐλευθερία λαοῦ τινος, πᾶσα ὁμῶς διακήρυξις ἐλευθερίας μὴ παρακολούθουμένης ὑπὸ θετικῶν θεσμῶν γονιμοποιούντων καὶ βελτιούντων τὴν τε ὕλικὴν καὶ ἠθικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν, εἶναι ἐλευθερία κατ' ὄνομα κηρυττομένη καὶ ἐπικίνδυνος μᾶλλον ἢ ὠφέλιμος καθισταμένη.» Ἀναγινώσκων τις τὸ χωρίον τοῦτο, ὑποπτύει μὴ τοι ὁ συγγραφεὺς εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ πρὸ τινος συμβαίνοντα. Ἰσως, ἀφοῦ καὶ οἱ ἡμέτεροι φιλελεύθεροι καταβλήθῳσιν ὑπὸ τῶν ἀγῶνων οὓς καταβάλλουσι πρὸς ἀπόκτησιν τῆς κατ' ὄνομα ταύτης ἐλευθερίας, τραπῶσιν εἰς ἐτέρους ἀγῶνας, καταλλήλους πρὸς ἐπίτευξιν θετικῶν θεσμῶν, θεσμῶν γονιμοποιούντων τὴν τε ὕλικὴν καὶ ἠθικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν, ὅτε δύνανται νὰ εὕρωσι τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν.

Τοιοῦτον εἶναι τέλος τὸ σύγγραμμα τοῦ κυρίου Σκαλτσούνη, σύγγραμμα χρῆσιμον τοῖς πᾶσι, καὶ τοῖς πᾶσι προσιτὸν καὶ τερπνὸν καθὼς μετέχον τῶν δύο λεκτικῶν ἀρετῶν τῆς τε σαφηνείας καὶ καλλιπεσίας. Ἀναντιρρήτως ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς δὲν ἐξέφερεν, ὥς καὶ ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, νέας οἰκονομικὰς θεωρίας, κατέστησεν ὁμῶς τὰς ὑπαρχούσας εὐλήπτους, κατέταξε τὴν ὕλην τοῦ συγγράμματός του μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης λογικότητος, καὶ ὑπήγαγε τὰ ἐμπορικὰ γεγονότα ὑπὸ τὴν ἐνότητα θεωρητικῶν ἀρχῶν καὶ γενικῶν νόμων, τοῦθ' ὅπερ δεικνύει συγγραφεὶς εἰδήμονα τῆς τέχνης τοῦ συγγράφειν, καὶ γινώσκοντα κατὰ βάθος τὴν ὕλην ἣν ἐπραγματεύθη.

Γ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ.

ΤΑ ΡΩΔΑ ΤΟΥ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΥ.

Pharaoia.

ὑπὸ Vulfran

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

I.

Ἡ Γερτρούδη εἶναι ἀνεψιὰ τοῦ δημάρχου κ' ἐν ταυτῇ ἡ ὠραιότερα τοῦ χωρίου.

Ἡ Γερτρούδη εἶναι δεκαεπταέτις καὶ ἀγαπᾷ θερμότατα τὸν Βιλέλμον, τὸν ἐξαδελφόν τῆς Βιλέλμον, τὸν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας μνηστῆρά της.

II

Ὁ Βιλέλμος εἶναι υἱὸς τοῦ σοβαροῦ δημάρχου· ἀλλ' ὁ υἱὸς σοβαρώτερος τοῦ πατρὸς ὑπάρχει.

Εἶν' ἐν τούτοις εἰκοσιν ἔτων καὶ ἀγαπᾶται!

Τί λοιπὸν τὸ κύπτειν τὸ μέτωπον τοῦ νέου; Διὰ τί, ἀπομακρυνόμενος τῶν ἡδονῶν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, πορεύεται τόσῳ συχναίς πρὸς τὸ ταπεινὸν κοιμητήριον, ὅπερ ἐκτείνεται περὶ τὴν παλαιὰν ἐκκλησίαν, κεκαλυμμένην ὅλην ὑπὸ κισσοῦ;

III

Ὑπάρχει ἐν τῷ κοιμητηρίῳ ἐκείνῳ μαγνήτης ἔλκων αὐτὸν, ἀνεπίδεικτόν τι μνῆμα, κεκαλυμμένον ὑπὸ λευκῶν ῥόδων ἀμαράντων.

Τὰ ῥόδα περιπτύσσονται διὰ τῶν θωπειῶν αὐτῶν μικρὸν σταυρὸν, ἐφ' οὗ δύναται τις ν' ἀναγνώσῃ.

Ἐρθὰδε κεῖται ἡ Λευκή

Δεήθητε ὑπὲρ αὐτῆς!!

IV

Ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι λέγει ὁ σταυρός! Ἰδοὺ ὁ μὶς καὶ ὅ,τι δὲν λέγει.

Ἡ Λευκὴ ἦτο θυγάτηρ τοῦ εὐθύμου βιολιστοῦ. Ἡ Λευκὴ ἦτο περικαλλὴς καὶ γελοῦσα, εἰλικρινὴς πρὸ πάντων, ὡς τ' ἄνθη, ὧν ἔφερε τὸ ὄνομα.

Ἡμέραν τινα παρετήρησεν, ὅτι αὐτὴ ἡ θυγάτηρ τοῦ πτωχοῦ βιολιστοῦ ἐτόλμα νὰ ἐρᾶται τὸν υἱὸν τοῦ πλουσίου δημάρχου, καὶ ὅτι ἀντηγαπᾶτο.

Ἐνόησεν, ὅτι ὁ ἔρως οὗτος θὰ τῇ ὑπάρξῃ ὀλέθριος.

Ἐνόησεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤθελον ἐπιδοκιμάσαι ὅ,τι ὁ Θεὸς εἶχε συγχωρήσει.

Ὡ! πῶς ἡγαπῶντο τὰ δύο ἐκεῖνα ὥραϊα παιδιά!...

Ἐπὶ πολὺ ἀμφοτέροι τὸ ἡγνόησαν.

Τὸ χωρίον ὁλόκληρον ἐγνώρισε τοῦτο πρὶν αὐτῶν, καὶ ἐπιθυροῖζον πολλοὶ χαμηλοφώνως, ὅτε ἔβλεπον αὐτοὺς παρατηρουμένους μετὰ μειδιάματος, ὅπερ ἤθελε κάμει τοὺς ἀγγέλους τοῦ παραδείσου νὰ κλαύσωσιν ἐξ εὐτυχίας.

Ἡμέραν τινα ὁ σοβαρὸς δῆμαρχος συνωμίλησεν ἐπὶ πολὺ μετὰ τοῦ προσχαροῦς βιολιστοῦ, ὅστις ἐξηλθε τῆς συνεντευξέως ταύτης περίλυπος καὶ σκεπτικός.

Ἐκτοτε δὲν ἐγέλασε πλέον.

Αἱ μελωδίαι του ὑπέφερον. Δὲν εἴλκυσαν πλέον, δὲν ἐχαροποίησαν πλέον τοὺς νέους χωρικοὺς καὶ τὰς νεάνιδας, ἐνῷ ἄλλοτε ὁ βιολιστὴς ἐγνώριζε καλλίστα νὰ θέτῃ αὐτοὺς εἰς κίνησιν.

VI.

Μετὰ τινα καιρὸν περιεπτύχθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας στενάζων. Συνήθροισε τὰ ὀλίγα του ῥάκη εἰς μικρόν τι δέμα, ὅπερ ἀνῆρτησεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δοξαρίου του, καὶ ἔλαβε διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ἀτυχὴ του κόρην, διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὸ λιπῶδες βιολίον του.

Ἐξῆλθον τοῦ χωρίου ἀκολουθοῦντες σιωπηλῶς τὴν ἐπιμήκη δίοδον, τὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν κεκοσμημένην δι' αἰγείρων.

VII.

Ἡ Λευκὴ ἐνόησε τότε τὰ πάντα ἡ καρδίᾳ της συνεστάλη, καὶ ἔκλαυσε πικρότατα.

Ὁ πατὴρ της εὔρε δι' αὐτὴν τὰς εὐθυμοτέρας μελωδίας· ἀλλ' ἡ ἀθλίᾳ ἐξηκολούθησε νὰ κατατίκηται.

VIII.

Μετὰ τινὰς μῆνας, κατὰ τὴν πτώσιν τῶν φύλων, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χωρίον.

Αὐτὸς ἵνα σκάψῃ ἐν μνήμα εἰς γωνίαν τινα τοῦ κοιμητηρίου, αὐτὴ δὲ ἵνα κοιμηθῇ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡθέλησεν ἡ δυστυχὴς νεάνις ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖ, ὅπου ἡγάπησεν τόσον!

IX.

Ὁ σοβαρὸς δῆμαρχος οὐδόλως συνεκινήθη διὰ τὸ θλιβερὸν τέλος τῆς θυγατρὸς τοῦ βιολιστοῦ. Δὲν ἔπαυσε νὰ σκέπτηται πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ του, ὃν πρὸ πολλοῦ ἐθώπευε, νὰ ἐνώσῃ τὸν Βιέλμον καὶ τὴν Γερτρούδην.

Ὁ Βιέλμος εἶναι υἱὸς εὐπειθῆς, τί τῷ μέλει ἄλλως! Δὲν γνωρίζει ἄρᾳ γε, ὅτι θὰ εὗρεθῇ πάντοτε μία θέσις καὶ δι' αὐτὸν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ οὐχὶ μακρὰν τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ Λευκῆς!...

X.

Τρεῖς Κυριακὰς ἀλληλοδιαδόχως ὁ σεβάσμιος ἐφημέριος ἀναγγέλλει ἐκ τοῦ ἁμβωνος τοῖς πιστοῖς συνηγμένοις τὸν μέλλοντα γάμον τοῦ Βιέλμου καὶ τῆς Γερτρούδης.

Αἱ νέαι γελοῦσιν — ἐκ πεισμονῆς.

Οἱ νέοι χωρικοὶ γελοῦσιν — ἐκ ζηλοτυπίας.

XI.

Ἡ Γερτρούδην γελαῖ ὁσημέραι περισσότερον.

Ὁ ἔρως εἶναι τυφλός!

Δὲν διακρίνει ποσῶς τὴν λύπην τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς.

Ὁ Βιέλμος καθίσταται ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν σκεπτικώτερος.

Ὁ ἔρως εἶναι τυφλός!

Δὲν βλέπει πόσον ἡ μνηστὴ του εἶναι εὐχαρις.

XII.

Ἡ μεγάλη ἡμέρα τέλος ἐφθασε. Τὸ χωρίον συγκινεῖται, τὸ πᾶν δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δημάρχου εἶναι εἰς κίνησιν.

Ἐκτὸς ἡ χιών ἤπλωσεν ἐπὶ τῆς ὑπνωττούσης φύσεως τὸν ἐκλευκον αὐτῆς μανδύαν.

Ὁ ῥύαξ περίλυπος ὅτι δὲν βλέπει κλίνοντα πρὸς αὐτὸν τὰ γλυκεᾶ μὴ μὲ λησμόνει, ἔστη θλιβερώς, καὶ τὸ ψύχος κατεκυρίευσεν αὐτόν. Τὰ μικρὰ παιδία μυκτηρίζουσιν ἡδὴ αὐτόν, τὸν πατοῦσι καὶ λιθοβολοῦσι τὴν ἐκ πάγων φυλακὴν του.

Ὁ διαβάτης περιτυλίσσεται διὰ τῶν πτυχῶν τοῦ μανδύου του καὶ σπεύδει τὸ βῆμά του. Εἶναι ψύχος πολὺ· ὁ κηπνὸς ἐλαφρὸς καὶ φαιδρὸς ἐξέρχεται ἐν μεγάλοις στροβίλοις ἀφ' ὅλων τῶν κεννοδόχων.

Ἀφθονος πρὸ πάντων ἐξέρχεται τοῦ οἴκου τοῦ δημάρχου.

Πρέπει νά ᾔναι καλά ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ· ἡ ἑορτὴ θὰ ὑπάρξῃ ὠραία.

XIII.

Ἡ Ἄννα, ἡ γραῖα οἰκονόμος, ἀγνοεῖ πλέον ποῦ νὰ προφθάσῃ· βιάζει, φωνάζει, ἐπιπλήττει ἀπὸ τῆς ἀποθήκης, διευθύνεται εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ὁ μέγας σωρὸς τῶν κλειδῶν, ὁ εἰς τὸ πλευρὸν αὐτῆς ἀνηρτημένος, κωδωνίζει φαιδρὰν μελωδίαν.

Ἡ Λισβέθ ἐπίσης, ἡ νέα καὶ κομπῇ θαλαμηπόλος, ἀγνοεῖ ποῦ εὐρίσκεται. Κτυπᾷ διὰ τοῦ μικροῦ φιλοταράχου ποδὸς τῆς τὸ δάπεδον μετ' ἀνυπομονησίας· μόλις ἔλαβε τὸν καιρὸν ν' ἀφήσῃ νά τῇ ἀρπάσῃ δύο φιλήματα ὁ ἐρωμένος αὐτῆς Γοτλῆβ, ὁ Γοτλῆβ, ὁ ὑπέρφρων καὶ ὠραῖος κυνηγός.

Πτωχή μου Λισβέθ! ἡ Γερτρούδη εἶναι τόσον ἀπαιτητικὴ σήμερον!

XIV.

Ἡ ὥρα προχωρεῖ. Ἡ Γερτρούδη εἶναι τέλος ἐτοιμος.

Εἶναι κομψότερα καὶ θαυμασιωτέρα παρά ποτε· τὸ λευκὸν χρῶμα τῇ ἀρμόζει τόσῳ καλῶς! δὲν ἀπολείπεται ἄλλο ἢ νά θέσῃ ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ μετώπου τῆς τὸ συμβολικὸν στέμμα.

Τί περιμένει;

Διατί τόσον ἀνησυχεῖ; Πρὸς τί ρίπτει τόσῳ συχνὰ τεταραγμένα βλέμματα πρὸς τὰ κεκλεισμένα παραπετάσματα τοῦ παστοῦ αὐτῆς;

Στέλλει ἐκτὸς τὴν Λισβέθ, ἥτις θὰ ἐπρωτίμα ἐν τούτοις νά μείνῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἵνα βοηθήσῃ αὐτῇ, ὅπως θέσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς τὸ στέμμα τὸ κεκλεισμένον ἐντὸς τοῦ παλαιοῦ κιβωτίου.

XV.

Ἡ Γερτρούδη εἶναι μόνη! τὰ δροσερὰ χρώματα τοῦ ἐπιχαρίτου προσώπου τῆς διεδέχθη γλυκεῖα ὠχρότης.

Ἡ Γερτρούδη μένει κατηρῆς, ὀνειροπολοῦσα.

Δὲν ζητεῖ τὸ ὠραῖόν τῆς στέφανον, τὸ κεκλεισμένον ἐν τῷ παλαιῷ κιβωτίῳ.

Προχωρεῖ πλήρως συγκινήσεως πρὸς τὸν πατρὸν αὐτῆς.

Εἰσέρχεται ἐντός. Ἐξέρχεται μετὰ μικρὸν κορυτοῦσα εἰς τὰς τρεμοῦσας χεῖράς τῆς ἐν στέμμα· ἀλλ' εἶναι ἐν στέμμα ἐκ ῥόδων λευκῶν.

XVI.

Ἐκ ῥόδων λευκῶν! διατί; . . . Χθὲς ἵνα ὁμιλήσῃ ὀλίγον μετὰ τοῦ μνηστῆρός τῆς, ἠρώτησεν αὐτὸν ποῖα ἄνθη τῷ εἶναι προσφιλέστερα. Ὁ Βι-

λέλμος ἐκ βρεμβασμῶν ἐξερχόμενος καὶ περὶ ἀνθέων ἀκούων, ὁ Βιλέλμος ἀπήντησε στεναζών. — Τὰ λευκὰ ῥόδα!

Ἡ Γερτρούδη ἀπέθηκε τότε τὸν ἄλλον στέφανον, τὸν ἐξ ἀνθέων πορτοκαλλέας.

XVII.

Ῥόδα λευκά! Ἡ Γερτρούδη ἐνεθυμήθη τότε, ὅτι ἦνθον κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν ἐπὶ ταπεινοῦ τινος τάφου, εἰς γωνίαν τινα τοῦ κοιμητηρίου.

Ἐφρικίασεν. Ἀλλ' ὁ ἔρως δίδει τὸ θάρρος.

Με τρεμοῦσας χεῖρας, ὦ ἱεροσουλιά! ὑπῆγε νὰ δρέψῃ εἰς τὸ κοιμητήριον ἐν στέμμα ἐκ τῶν ἀκριβῶν τῷ μνηστῆρι αὐτῆς ἀνθέων.

XVIII.

Ἡ μνηστή! ἡ μνηστή!

Οἱ προσκεκλημένοι πάντες συνηθροίσθησαν καὶ καλοῦσιν αὐτὴν μεγαλοφώνως.

Δὲν ἔρχεται. Ὁ δήμαρχος σοβαρώτερος παρά ποτε, ὁ δήμαρχος βραδέως διευθύνεται πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς μνηστῆς.

Τὴν φωνάζει. Ἡ Γερτρούδη δὲν ἀποκρίνεται. Θὰ εἰσέλθῃ;

Ἡ θύρα ἐνδίδει.

Ὡ Θεέ! τί λοιπὸν συνέβη; Φωναὶ ἀκούονται μεγάλαι.

XIX.

Οἱ προσκεκλημένοι πάντες καὶ οἱ τῆς οἰκίας θεράποντες εὐρίσκονται ταχέως ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Γερτρούδης.

Ἡ δυσυχὴς εἶναι ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ψυχρά καὶ ἀναίσθητος.

Πόσον εἶναι ὠχρά! ἰδέτε ὠχροτέρα τῶν ῥόδων τῶν κοσμοφύτων τὸ ὠραῖόν τῆς μετώπου.

Ἀλλὰ φρίκη καταλαμβάνει αἰφνης ὅλους τοὺς παρόντας.

Συμβαίνει μαγεία τις;

Τὰ λευκὰ ῥόδα λαμβάνουσι κατ' ὀλίγον χροῖαν πορφυρᾶν, καθίστανται δὲ ἐντὸς μικροῦ ἐρυθρά.

Ὡ θαῦμα! ἰδοὺ σταγόνες αἵματος ῥέουσιν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ἀψύχου μνηστῆς. Εἶναι μαγεία; Ἀκούσατε!

XX.

Αἱ φυσικαὶ αἰτίαι παράγουσι συχνάκις τὰ μεταλειτουργὰ ἀποτελέσματα!

Ἐν τῷ στεφάνῳ, ὅπερ ἡ Γερτρούδη συνέλαβεν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ μικρά τις ἔχιδνα εἶχεν εἰσδύσει, νεναρκαωμένη ὑπὸ τοῦ φύχους· ὅτε δὲ ἡ νεάνις ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ καίοντος αὐτῆς μετώπου τὸν στέφανον, ἡ ἔχιδνα, ἐντελῶς ζωογονηθεῖσα, ἐπὶ αὐτὴν θανατηφόρος.

XXI.

ὦ νεάνιδες! πιστεύσατέ με, μὴ λαμβάνετε ποτὲ
τὴν θέσιν τὴν δρισηθεῖσαν εἰς ἄλλην παρθένον, ἐξ
ἐρωτος ἀποθανούσαν.

Ἐκδικεῖται!

XXII

Ἡ Γερτρούδη ἀναπαύεται ὑπὸ ὠραῖον λίθον
ἐν μέσῳ τῷ κοιμητηρίῳ.

Ὁ Βιλέλμος, ὅστις δὲν ὤφειλε νὰ ὑπάρξῃ ποτὲ
σύζυγός της, ἀναπαύεται ἐγγὺς αὐτῆς· ἀλλὰ μά-
θετε τοῦτο, ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς πεφι-
λημένης αὐτοῦ Λευκῆς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπα-
νέστη ἐκεῖ τὰ ἐκλευκα ῥόδα, τὰ ὁποῖα ἡ ἄφρων
Γερτρούδη εἶχεν ὑποκλέψει!

Εὐτυχὴς ὁ Βιλέλμος!

Εὐτυχὴς ἡ Λευκὴ!

Δυστυχισμένη Γερτρούδη!

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Γ. ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΠΟΘΟΣ.

Ἦθελα τοῦ Πατέρα μου ν' ἀνοίξω τὸ μνημεῖο,
Νὰ σκάψω μὲ τὰ χέρια μου, νὰ βγάλω τὸ φορεῖο,
Νὰ ἰδῶ πῶς μοῦ τὸν ἔκαμαν τόσον καιρὸ ἐκεῖ πέρα
Ἡ νύχτα καὶ τὰ χρώματα τὸ γέρο μου Πατέρα!
Σφιχτά, σφιχτά ν' ἀγκαλιασθῶ τὸ σῶμά του τὸ κρύο,
Στῆθος μὲ στῆθος, κεφαλὴ μὲ κεφαλὴ κ' οἱ ὀνό.

Ἦθελα νᾶμουν σάβανο νὰ νύνω τὸ κορμί του,
Νὰ ἤμουν προσκέφαλο νὰ γέρν' ἡ κεφαλὴ του.
Τῆς νειότης τοῦ τὸ ὄνειρο στὸν ὕπνο του νὰ γένω,
Νὰ ἤμουν τῆς μάνας του εὐχὴ νὰ τὸν ζεσταίνω.
Νὰ ἤμουν ὅσα ἔκανε καλὰ ὁπότεν ζοῦσε,
Κ' ἡ προσευχὴ τῶν ὁρανῶν ὁποῦ παρηγοροῦσε.

Ἦθελα νᾶμουν οὐρανὸς στοὺς κόλπους νὰ τὸν ἔχω,
Νὰ ἤμουν παρὰ δέισο, μ' ἀκτιναίει νὰ τὸν βρέχω.
Νὰ ἤμουν σύννεφο λευκὸ νὰ τόνε ταξιδεύω,
Καὶ τοῦ Θεοῦ ἀρχάγγελος νὰ τόνε συντροφεύω.
Νᾶμουν ἀστέρι τῆς αὐγῆς νὰ λάμπω στὰ μαλλιά του,
Τῆς Παναγίᾶς χαμόγελο ν' ἀνοίγω τὴν καρδιά του!

Ἦθελα νᾶμουν σταυρὸς στὸν τάφο του νὰ μένω,
Νᾶμουν ὁροσὺλα τ' οὐρανοῦ τὸ χῶμά του νὰ βραίνω.
Νὰ ἤμουν δένδρο φουντωτὸ σκιὰ νὰ τοῦ χαρίζω,
Πουλὰκι νὰ τοῦ κηλαῖδῶ, ἀνθὸς νὰ τοῦ μυρίζω.
Νὰ ἤμουν εἰς τὸ μνημῆα τοῦ λαμπάδα ἀναμμένη,
Νὰ ἤμουν μνημῆα τοῦ ἐγὼ μονάχος νὰ μὴν μένῃ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΕΠΗΝΟΗΣΕΙΣ, ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ
ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἐγένετο περίεργόν τι πείραμα
κατ' αὐτάς, ὀφειλόγενον εἰς ἓνα τυφλὸν, Gale
ὀνομαζόμενον. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐξεῦρε τρόπον
ν' ἀφαιρῇται ἀπὸ τῆς πυρίτιδος ἡ ἰδιότης τοῦ ν'
ἀνάπτῃ ὅλη διὰ μιᾶς μετ' ἐκρήξεως, καὶ πάλιν νὰ
δίδεται εἰς τὴν πυρίτιδα ἡ αὐτὴ ἰδιότης μετὰ
τινας στιγμᾶς. Ἄν τοῦτο ὑπῆρχε κατορθωτὸν, ὁ-
ποιαδῆποτε ποσότητος πυρίτις ἡδύνατο νὰ φυ-
λάττεται ἀποτεταμιευμένη ἢ νὰ μετακομίζηται
ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀκινδύνως, ὡς οἱ ἄνθρωποι.
Ὁ Gale λοιπὸν τὸ κατῴρθεσε ἀναμινύων τέσ-
σαρα μεριδικὰ ὑάλου κοπανισμένης εἰς κόνιν ἕσον
τὸ δυνατόν λεπτήν, μεθ' ἑνὸς μεριδίου πυρίτιδος.
Ἀφόβως οὕτω δύναται τις νὰ χῶσῃ ἐντὸς τοῦ τοι-
οὔτε μίγματος ῥάβδον σιδήρου πεφυρακτωμένου,
ἢ νὰ ξίψῃ ἐντὸς αὐτοῦ ἀναμμένον φυσέκιον. Μά-
λιστα δὲ ἂν χωθῶσιν ἀναμμένοι δαυλοὶ ἐντὸς τοῦ
μίγματος τούτου σβύνονται. Ὅταν δὲ ἔπειτα θε-
λήσῃ τις νὰ μεταχειρισθῇ τὴν πυρίτιδα, ἀρκεῖ νὰ
κοσκινήσῃ τὸ μίγμα τοῦτο. Οἱ κόκκοι τῆς πυρί-
τιδος μένουσιν εἰς τὸ κόσκινον, καὶ ἡ κόνις τῆς
υἰαλοῦ πίπτει ὅλη ὑπ' αὐτὸ, ὡς λεπτοτάτη.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον καὶ κατ' αὐτάς
ἐγένοντο δοκιμαὶ ἐν τῷ γυμνασίῳ τῶν πυροβολι-
στῶν Wimbledon, πληρέστατα εὐδοκιμήσασαι.
Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἂν συμφέρῃ ἐν πολέμῳ ἡ μετα-
κόμισις πενταπλασίου ποσοῦ καὶ βάρους ἢ ἡ ἀ-
νάγκη τοῦ κοσκίνου, ἄλλος λόγος· εἰς πᾶσαν ἄλ-
λην ὁμῶς χρῆσιν τῆς πυρίτιδος ἡ ἀνακάλυψις εἶναι
λυσιτελής. Πρὸ τίνος καιροῦ εἶχε προτείνει τις
τὴν πυρίτιδα ὡς μέσον προσωθήσεως τῶν ἀεροβα-
τικῶν μηχανῶν. Ἄν μόνος ὁ κίνδυνος τοῦ φέρειν
ἀποθήκην πυρίτιδος εἰς τὸν ἀέρα ἡμποδίζε τὴν
ἐφαρμογὴν τῆς προτάσεως, ἰδοὺ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ
Gale ἀποτρέπει τὸν κίνδυνον τοῦτον, διότι τὴν
μόνον πυρίτις θὰ ἐκοσκινίζετο ἐκάστοτε ὅση θὰ
ἐχρειάζετο πρὸς κατανάλωσιν.

Νέον εἶδος σιδηροδρόμου.

Ἐν τούτοις, ἐντὸς ὀλίγου προσδοκᾶται μεγάλην
τις πρόδος εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ταχυπορίαν.

Γάλλος τις, Girard ὀνομαζόμενος, καταγίνε-
ται εἰς κατασκευὴν νέου τινὸς σιδηροδρόμου ἐπι-
νοηθέντος ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑποσχομένου τάχος το-
σοῦτον ὑπερτερεῖν τὸ τῶν νῦν σιδηροδρόμων, ὅσον
ὑπερτερεῖ τὸ τάχος αὐτῶν παραβαλλόμενον πρὸς